Unalmas a mai foci

Beszélgetés a 75 éves Vígh József egykori válogatott labdarúgóval

Szinte hét évtizeddel ezelőtt kezdett el focizni – libapásztorkodás közepette, rongylabdával. Miután jobb lábával szegbe lépett, megtanulta használni a balt is. Nem csoda, hogy a nagyváradi klubok hamar felfigyeltek a rendkívül tehetséges és szívós Vígh Józsefre. Miután minden szinten bizonyított, és a román sajtó Iosif Vigura keresztelte át, az érsemjéni fiatalember előtt megnyílt a Steaua és a felnőtt válogatott kapuja, ahonnan mindössze egy súlyos sérülés küldte a pálya szélére 33 évesen. A jelenleg Szatmárnémetiben élő egykori játékost, majd edzőt ma is érdekli a labdarúgás, ám azt sajnálja, hogy jobbára csak unalmas mérkőzéseket láthat.

A román válogatottban 1976-ban az NDK elleni találkozón

▲ FOTÓK FORRÁSA: CSALÁDI ALBUM

SZUCHER ERVIN

– Hogyan lett fél évszázaddal ezelőtt egy érmelléki falusi gyermekből a fővárosi Steaua és a román válogatott labdarúgója?

– Úgy, hogy nagyon szerettem és állítólag tudtam is focizni. Félretéve a viccet el kell mondanom, hogy miközben én az Ér partján a libákra és rucákra vigyáztam, a többi falumbeli gyerekkel reggeltől estig rúgtam a tököt. Merthogy a mi időnkben nem volt labda. Harisnyába gyúrt rongyból, libatollból meg miegymásból tákoltunk ezt-azt, ami valamelyest hasonlított rá. De azzal a valamivel mi megtanultunk külsővel, belsővel rúgni, passzolni, fejelni, nem mint a mostaniak, akik alig tudnak egy egyeneset vágni a labdába. Ma már van labda, de elfogytak a legelőről a libák meg a rucák, és gyerekek sincsenek már, akik pásztorkodnának.

Vígh József és Bölöni László

– Hogy kerültél az Ér mentéről a Körös partjára, a Flamura Roşiéhoz, majd a Crişanához?

– Miután a szüleim elváltak, anyám Nagyváradra költözött. Én az apámmal akartam maradni, de anyám vásárolt egy igazi focilabdát, és azzal magához csábított. Azt hiszem, hogy harmadik osztályos elemista lehettem, amikor beiratkoztam focizni. A nyári vakációkat viszont Érsemjénben töltöttem, és ott is edzettem. Tizenhét esztendős voltam, amikor egy Râmnicu Vâlceán szervezett tartományi ifjúsági tornán felfi gyeltek rám. Tizenhat csapat vett részt, és összesen hat játékost tartottak vissza. Egy kerek hónapig a kor legjobb ifjúsági edzői foglalkoztak velünk. Még abban az esztendőben, balszélsőként bemutatkoztam a B osztályban, majd egy évvel később leigazolt Nagyvárad élvonalbeli klubja, ahol már halfot játszottam. Nem sokat maradtam, mert be kellett rukkolnom katonának. Akkoriban létezett egy egyezség a Steaua és a Dinamo között: azokra, akik az év első felében születtek, a katonacsapat tarthatott igényt, azokat, akik július elseje után jöttek világra, a belügyisek vihették. Májusi születésűként a Steauához kerültem. Egyszer viszont megadatott a Dinamo színeiben is játszani. A belügy akkori gárdája, barátságos mérkőzésen, egy brazil csapatot látott vendégül. A vezetők mindenáron győzni akartak, ezért a legfőbb riválishoz, a Steauához fordultak segítségért. Négy játékost kértek kölcsön, többek közt engem. Mint mindig, beleadtam anyait-apait, amit a Dinamo szurkolói is méltányoltak. A Piaţa Romană téren, ahol laktam, a járókelők nem tudták, mi történhetett, hogy a Ştefan cel Mare útról érkező, piros-fehér zászlókkal felszerelkezett tábor miért éltet engem, a Steaua focistáját!

– ... ahol akkoriban még olyan legendák kergették a labdát, mint Jenei Imre, Ráksi Gábor, Gheorghe Constantin, Szatmári Lajos, Florea Voinea, Nicolae Pantea, Bujor Hălmăgeanu, Hajdu Károly.

– Egy csodálatos csapat volt, amelyben szinte több volt a magyar, mint a román. A hadügyminisztériumban tréfásan Honvédnak nevezték a csapatot. Volt olyan mérkőzés, amikor Kovács Pisti bácsi nyolc vagy kilenc magyar nemzetiségű játékossal kezdte a mérkőzést! De ez akkoriban, a ’60-as években még nem jelentett gondot. Ma egész Erdélyben nincs ennyi élvonalbeli magyar focista! Legtöbbet Ráksi Gabinak köszönhetek, ő volt az, aki az első perctől maga mellé vett, felkarolt, tanított románul, vitt-hozott, csajoknak mutatott be. Egy bohém lélek volt, de óriási futballista. Aztán szépen megdolgozták, és lapátra tették.

– Melyik Steaua volt erősebb: az, amelyikben kezdted, vagy az, amelyikben befejezted? Iordachéval, Sameşsal, Dumitruval, Iordănescuval, Troi-jal, Marcel Răducanuval...

– Én azt mondom, hogy az utóbbi – Jenei Imre keze alatt. Egymás után nyertük a bajnokságot meg a kupát, csak hát a nemzetközi porondon pechesek voltunk. Minden egyes évben összesorsoltak valamelyik favorittal.

– Kétlábasnak születtél, vagy annak képezted magad?

– A sors képzett valamikor hathét éves koromban. A szomszédban szaladgáltam, amikor egy hatalmas szegbe léptem, de akkorába, hogy átment a jobb lábfejemen. Ezek után jó ideig kénytelen voltam igénybe venni a bal lábamat. Felnőtt koromban már mindkét lábamat egyformán használtam passzolásra, rúgásra, cselezésre.

– Fănuş Neagu regény- és forgatókönyvíró szerint te az a védő voltál, aki vagy a labdát, vagy a babát szedted.

– Azt írta rólam, hogy annak, akinek valamilyen módon sikerül elhúznia mellettem, az vagy a kezét vagy a lábát veszíti el. Az az igazság, hogy durva nem, viszont igencsak kemény játékos voltam. Hosszas pályafutásom alatt senkit nem nyomorítottam meg, és kiállítva is mindössze egyszer voltam. A szatmári Anderkó Ottót, a Dinamo házi játékvezetőjét elküldtem az anyjába, miután Kolozsváron a kiesés ellen